

Био једном један млинар, толико сиромашан да је после смрти тројици синова могао да остави само један стари млин, који је добио најстарији, старог магарца, кога је добио средњи...

...и једног обичног мачка, кога је добио најмлађи.

Добро, истина је да је тај мачак био све само не обичан. За почетак, умео је да прича. А прво што је рекао свом младом господару било је:

„Ако ми позајмиш те ципеле, огртач и шешир, учинићу те богатим.“

„Наравно, наравно“, рекао је младић зачуђено.

Мачак је имао план. Први део састојао се у томе да убије два зеца. И што на ум, то на друм!

Други део плана био је да свог господара одведе до језера у близини палате. Младић је морао да остане у води док краљевски пар и њихова ћерка нису прошли туда, када је мачак почео да виче:

„Упомоћ! Лопови су украли одећу мог господара, маркиза Карабаса!“

Потом је поклонио зечева краљу рекавши: „Ваше величанство, примите овај поклон од мог господара, маркиза Карабаса.“

Чувши то име, краљ се сетио зечева. А пошто је био веома захвалан, наредио је да из палате донесу једно добро одело да маркиз може да се обуче.

У тој одећи младић се појавио пред краљем и принцезом која га је одмах погледала са симпатијама.

„Види, види. Да ли је овај момак добра прилика за нашу ћерку?“, питали су се краљ и краљица.

